

Bilag 41.

Følgende Resolution er enstemmigt vedtaget paa Haandværksraadets Møde den 27. Juni 1946.

Til Regering og Rigsdag.

Det er saa ofte fremhævet og behøver ingen nærmere Begrundelse, at det er af allerstørste Betydning for Landets økonomiske Udvikling, at Produktionen paa enhver tænkelig Maade opretholdes og øges mest muligt.

Saaledes som Prislovens § 8 i Øjeblikket er affattet, maa vi være af den Opfattelse, at denne for Haandværkets Vedkommende er en Hindring herfor, idet den fastslaar, at Nettoavancen „hverken procentvis eller absolut maa overstige den Nettoavance, der paa det Tidspunkt, da Lov Nr. 306 af 30. Maj 1940 traadte i Kraft, var sædvanlig inden for vedkommende Branche ved Salg af et tilsvarende Kvantum af vedkommende Vare“.

Specielt hindres Produktionsforøgelsen af, at Prisdirektoratet ofte, som i Øjeblikket Tilfældet for Murerne og Tømrernes Vedkommende, søger at gennemføre Bruttoavanceordninger, der langt fra i alle Tilfælde giver en saa stor Nettoavance som den, man ifølge Loven har Krav paa, det vil sige samme Beløb i Kroner og Øre, som man fik før Krigen. Men selv dette kan Haandværksvirksomheder ikke være tjent med, idet de ofte i 1939 havde en Indtægt, der laa meget nær ved den, Arbejderne havde, og lige saa daarligt som disse kan eksistere med samme Indtægt som før Krigen.

Som det vil vides, har man ikke mindst i den senere Tid gennemført Love, der har forøget den Indtægt, som Lønmodtagere af enhver Art havde før Krigen, ud fra det Synspunkt, at det var et Retfærdighedskrav, at disse stilledes i Realiteten, som de var stillet før Krigen, ved at faa Dækning for Prisstigningen.

Det har ikke kunnet undgaas, at disse Love, hvis Motivering vi vel forstaa, har bevirket, at Omkostningerne for de producerende Faktorer i vort Samfund er steget meget betydeligt, hvorfor det maa siges ogsaa at være blevet et yderst aktuelt Retfærdighedskrav, at vore Haandværksmestre maa være berettigede til at beregne sig en større Nettoavance end før Krigen, hvilket Formaals kan opnaas, om man efter de citerede Linier i § 8 tilføjer Ordene „med mere end 50 pCt.“ eller fastslaar, at man ved Tjeneste- og Transportydelse er berettiget til at beregne sig 50 pCt. mere end tidligere.

Det er vel rigtigt, at saadanne Virksomheder, der har haft en stigende Omsætning (det vil sige en Omsætning, der er steget mere, end Produktionsudgiftsstigningen i denne Periode udgør), paa denne Maade, i Kraft af en større Indsats, har kunnet opnaa en delvis Forbedring af den i Realiteten forringede Nettoindtægt, og der er heller ingen Tvivl om, at dette i nogen Grad er sket som Følge af, at Prislovens Regler ikke i alle Tilfælde er praktiseret helt bogstaveligt, men det maa ikke glemmes, at for en Mængde Virksomheder har Forholdenes Udvikling været ensbetydende med et væsentligt Fald i Omsætningen, og at Materiale-mangel samt Mangel paa kvalificeret Arbejds-kraft og opskruede Lønkrav fra Arbejderside bevirker, at det vil være vanskeligt for mange Haandværksvirksomheder at forøge Virksomhedens Omfang, hvilket betyder, at de faktisk er henvist til at have mindre eller nøjagtig samme Nettoindtægt i Kroner og Øre nu som før Krigen, hvis denne Indtægt ikke yderligere forringes som Følge af Bruttoavanceordninger, der ikke tillader lige saa stor Nettoavance, som man fik før Krigen.

Det maa ogsaa betragtes som en Fordel, at man legaliserer en Tilstand, som gaar ud paa, at en Mester, der jo skal kunne leve for at drive sin Virksomhed, ogsaa opnaar nogen Forhøjelse af sin Nettoindtægt fra før Krigen. Hvis man ved streng Overholdelse af Prislovens Regler bevirker, at en Mængde Mestre maa indstille deres Virksomhed og i Stedet for blive Svende, opnaar de ganske vist paa denne Maade Dækning for Pris-